

(המשך מעמוד 6)

אני מוכרח לומר כי במשך שנים חייתי קרוב מאוד לאייזנברג, וראיתי אותו גם בעימותים עם יריבים, ואני לא זוכר שאי פעם נגרו לדברים מכוערים כאלה, לא בשביל כסף או סיפוק או

שנו בכספי אייזנברג ועבורו. לי אין ולא היה חלק בחברה זו. אני חי בניירורק, שהיא מרכזי נאנסיים. אני עוסק בייצוא לפי חוזה מיוחד, וכך הקמתי, למשל, מועדון

הומנו!

מיליארדר אייזנברג. הוא חייב לשלוט בכולם כל הזמן!

בריאות גדול, ויש לי בו חמישה אחרים.

תעה אני מארגן מימון לרכישות נכס סיים בניירורק, עסק מעניין מאוד. איני יכול שלא לחזור לנושא היחס של אייזנברג לאסתר. לפני שנה וחצי היא ניסתה להיפגש עימי והיא סירבה. הוא חניך הגישה היפאנית, של החליטות על שהגיש תלונה במיטרה נגד מתווכח עימי. איש לא מתנגד לו. הוא בן 66 כיום, אבל יש דברים שעושים בשמו, ואשר אינם מתאימים לו.

לא מתאים לו למסור האשמות שווא במיטרה. הרי כאשר נלחם נגד הברון (ארמנד) רוטשילד על השליטה בחברה לישראל, הוא האשים את הברון על שהגיש תלונה במיטרה נגד טיבור רוזנבאום. יש פה איזה קצר נוראי, ועוד עם הבת שלו.

לפני שנה וחצי נפגש ארוזין איתי בניירורק, דיברנו שעתים. זה היה אחרי הבר-מיצוה. הוא רצה לבדוק עד כמה אני על הקרשים.

זה היה אחרי שלקחו לאסתר את הרכונו. 14 חודשים היתה בלי דרכון. אייזנברג חייב לשלוט בכולם כל הזמן. אני עובתי אותו, כי לא קיבלתי את פקודותיו, והוא לא שולט בי.

הוא לא מסוגל לעכל את זה. בחדר שאתר היתה כאן עימי, היא קיבלה מיכתבים אנתמיים באנגלית. תחילה כאילו יש לי זיונים מהצד, ואחרי כן שאני הומו. זמיתים במכות-כתיבה. אסתר זקקה מהמיכתבים. בני לבניה יש אמן מלא, דבר נדיר ביותר במשפחת-אייזנברג. היא מאוד טמפר-מנטית מטיבעה, אולם בתגובותיה למי עשי אביה היא מאוד שקולה, ואינה נגרת להשמעות.

הקבוצה שיגרה אליו שני שליחים: מנחם (מנשה) עצמון ופרקליטו של יונתן, יגאל ארנון. התשובה היתה שלית.

לסענת הקבוצה, יונתן חב חובת נאמנות כלפיה, כמי שהיה מופקד מטעמה על ניהול עסקיה, וממילא חלה עליו החובה לשחזר את הפעולות הדיסקיות.

פרש מן החברה. סר יוגמנד וארבורג תבע להחזיר את קארטר, ומשלא הצליח, פרש מכל פעילות בחברה.

צור לא התרגש, מינה מועצת מנהלים מאנשיו, שבה ישבו בעיקר הברון רוטשילד, בנו גיטר, ארנסט יפת, מרדכי (מקה) לימון (נציגו של רוט

שילד), אשר ידליו, שאול אייזנברג, וכן סם רוטברג וטיבור רוזנבאום ועוד ארבעה גרמנים. ממועד זה, פברואר 1972, עשה צור כחברה ככתוך שלו. צור עשה בכספי החברה את ההיפך ממה שהתכוונו מייסדיה. תחת להקים תעשיות חדשות, הוא קנה בתי-מלון, חברות-ביטוח, הקים חברות-בניה, השקיע בספרות בבורסה. כאשר קנה את בתי-הויקוק, היה זה אחרי שמעריכים הקשורים בו קבעו כי שווי כל בתי הויקוק 85 מיליון לירות, בעוד שהארצות העריכם כ-250 מיליון לירות. הוא קנה רבע מבתי-הויקוק במחיר אפסי. הוא קנה את מחצית חברת צים

תוך 7 דקות

צור נשלח לכלא, ובמשך שנים נעלם מהכתורות.

פרשת-צור פתחה את תיבת-פאגור רה של פרשת-השחיתות, שנחשפו על-ידי העולם הזה, ושהגיעו לשיאן כפרשת אשר ידליו ואברהם עופר. צור כמעט נשכח בקלחת זו.

רק בסוף שנות ה-70 עלה שמו שוב. הסתבר שהוא הפך אסיר-לדוגמה, אחרי שהחזיר את רוב הכספים שהעלים. בבית-הסוהר הקריש את כישרונותיו לשיקום אסירים.

אשתו, רות, פתחה במערכת ציבורית להמתקת דינו. זה היה אחרי שהרמאי יהושע ברציון, שהעלים כספים אדירים ולא החזירם, וכה בחגיגה מידי מני חם בגין.

לאור היריעות החיוביות על התנהגות צור בבית-הסוהר, הצטרפו אישים רבים למסע זה. שר-המישפט שמואל תמיר התנגד לחנינה, בעוד שהנשיא היה מוכן להעניקה.

בסופו של דבר, בעיקבות הלחץ הציבורי, הסכימו ביניהם הנשיא ושר-המישפט להמתיק את עונשו של צור בארבע שנים. ביולי 1981 יצא לחופשי, וכנס לעסקים, וזכה — כדבריו — ביחס חם מצד החברה. הוא גם פירסם ספר בשם עיניים לכלא, על הצורך בשיקום אסירים.

ביום הראשון השבוע, לפנות ערב, הגיע מיכאל צור לקפה אקסודוס ב"תל-אביב, מקום שהוא חביב על אנשי עסקים מסוגים שונים. הוא עמד בחוף והמתין למישהו. לפתע לקה בהתקף לב מאסיבי וצנח. המלאך מיכאל" מת תוך שבוע קות.

הבטחה זו כמוה היה הצלחת החברה. שכן, החברה לישראל נרשמה כחברה בארצות-הברית כדי שתוכל לגייס כספים שם, ולפי תקנות הוועדה לניירות-ערך בארצות-הברית, היה עליה לגייס כסום מינימאלי של כסף עד לתאריך מסויים. אולם התברר כי גם קבוצת רייגר אינה יכולה למלא את הבטחתה, מי אחר שממשלת גרמניה המערבית סירבה לאפשר השקעות בחברה לישראל, שעמדה להיכנס כשותפת לבתי-הויקוק. הממשלה הגרמנית לא רצתה כי כסף גרמני יהיה מעורב בעיסקי נפט במרחב.

צור היה נואש, וכאן הגה תרגיל מזהיר, אם כי לא לגמרי חוקי: הבנק של טיבור רוזנבאום הילווה כספים לקבוצת רייגר. זו השקיעה את הכסף בחברה לישראל כאילו היתה זו השקיעה עה מכספיה שלה. החברה לישראל דאגה לתת ערבות בנקאית לבנק של טיבור רוזנבאום נגד ההלוואה שנתן לקבוצת רייגר. ואילו לאחר-מכן החבר רה לישראל והחברות שקנתה, הפקידו חזרה כספים אצל טיבור רוזנבאום. תרגיל פינאנסי מזהיר זה הציל את החברה לישראל. הוא נחשף לראשונה על-ידי העולם הזה (2.10.74) והוא היה הסיבה להפקדות המשונות של צור אצל רוזנבאום, הפקדות שהביאו להפיסדי-ענק. צור רצה להשיג גיוס-הון כן כל מחיר, גם במחיר של תרגיל פיקטיבי. התרגיל עורר מורת רוח אצל משקיעים רבים. ויקטור קארטר, ממייסדי החברה לישראל ומראשי יהודי אמריקה, עזב את החברה.

יפת וידליו עיקבות קארטר פרש גם אייזנברג, מראשי יהודי בניירורק. גם מנכ"ל קונצרן כלל, אהרון דוברת,

מיכאל צור במעצר

המיליונים הוחזרו - העונש הומתק

העניקת כ-60 מיליון לירות. כך, למשל, הוא קנה גם מלון-דירות בירושל, מלון פלאזה, כ-58 מיליון לירות, מזה שני-שליש הלוואות של הממשלה בריבית של 6%, ובנוסף קיבל ביטוח נגד פיחות על קניה זו. כאשר נשאל מיכאל צור האם אינו